

Trouw 18-05-1995

IK KAN NIET ACCEPTEREN DAT DE TIJD IETS STUKMAAKT

Door Cees Straus

Ze woont op een plek die met weinig moeite schilderachtig genoemd mag worden. Als de deur opengaat kijkt ze uit op de Amsterdamse haven, die oostelijk van het Centraal Station vol ligt met oude zeilschepen. De ruimte zelf, een tot woonhuis en atelier verbouwd bedrijfspand, moet even oud zijn als de antieke schepen die buiten liggen. Ooit zat hier een cargadoorsbedrijf dat er voor zorgde dat de schepen werden bevracht.

Mecky van den Brink: 'Ik zit hier sinds begin vorig jaar en moet nog steeds erg wennen aan deze nieuwe plek. De dingen ontstaan toch door de lucht die je om je heen hebt, de verhoudingen van de ruimte. Ik ben daar heel gevoelig voor. In het verleden heb ik een poos in een onbewoonbaar verklaard krot gezeten, dat had twee kamertjes waar ik nauwelijks uit de voeten kon. Ik beschikte over een verrekijker die ik achterstevoren gebruikte om het werk te bekijken, zodat ik een idee had over de grootte. Later ben ik naar Vreeland verhuisd, een huis met grote hoge kamers. Daar heb ik begrepen hoe de maten van een ruimte in je werk kunnen doorwerken.'

'Met inspiratie heeft dat niets te maken. Het is niet zo dat ik ga zitten om iets te bedenken. Ik krijg mijn ideeën uit het dagelijkse leven, indrukken die me emotioneel aangrijpen, waar ik iets mee wil doen. Ik heb een serie hals colliers gemaakt die zijn samengesteld uit scherven. Dat idee ontstond naar aanleiding van het feit dat een diebaar bord gesneuveld was. Ik voel niets voor lijmen, als ik dat zie ergert het me. Misschien komt het dat ik moeilijk kan accepteren dat iets door de tijd kan stukgaan.'

Zo'n emotie leidt tot een sieraad. Dat moet meer worden dan allen een bergje scherven dat je in je hand kunt houden. Aan de andere kant is het leuk dat je de halsketting makkelijk bij elkaar kunt frommelen, zodat het bergje een op zichzelf staand, autonoom object wordt. Het is zichtbaar een gebroken schotel, maar het kan ook een halssieraad zijn. Het respect voor het materiaal wordt gehandhaafd en tegelijk blijft de emotie intact.'

Mecky van den Brink ging bij toeval sieraden ontwerpen. Op de Rietveld academie in Amsterdam volgde zij een opleiding in textiel, was daar studente bij bekende ontwerpers als Maria Blaisse en Herman Scholten. Na haar studie begon ze grote wandkleden te maken, objecten waarin ze veel tijd moest steken. 'Grote kleden zijn enorm arbeidsintensief, dat staat in geen verhouding tot de tijd die je in het idee steekt. Ik wilde er gewoon van tijd tot tijd even mee stoppen, wat anders doen om de monotonie te doorbreken. Ik ben toen van textiel sieraden gaan maken die ik zelf ging dragen. Galerie RA in Amsterdam was daar enthousiast over, en heeft mij vervolgens een expositie van textielsieraden gegeven. Eind jaren zeventig was dat in Nederland nog niet zo erg bekend, textiel werd hier in plaats van edele metalen nooit gebruikt. Met het maken van sieraden ben ik langzaamaan met de wandkleden gestopt. Het materiaal, wol, begon me trouwens ook tegen te staan. Ik vind het nu behoorlijk stoffig hoor. Achteraf gezien zat het er al eerder in dat ik sieraden zou gaan maken. Als kind knutselde ik ze in elkaar. Maar van een opleiding is het toen niet gekomen. En spijt van de textielopleiding heb ik nooit gehad. Bovendien bepaalt textiel in grote trekken mijn opvattingen. Als ik kijk naar mijn gebruik van kleur, dan is dat erg door het omgaan met

textiel ingegeven. Kleur bestond nauwelijks in het Nederlandse sieraad. In de textielwereld is kleur en decoratie heel belangrijk. Dat heb ik echt meegenomen.'

'Ik gebruik vrijwel nooit metalen. Metalen hebben voor mij geen expressie en ik wil juist een materiaal dat van zichzelf al heeft. Goud, ja dat kan best, vanwege de kleur, de glans, de symboliek.

Maar een heel gouden sieraad zal ik niet zo snel maken. Wat mij in textiel aantrekt is het uitbundige, het kleurrijke. Ik gebruik de laatste tijd weinig textiel meer in mijn sieraden, maar voor mij klinkt het in de schervencolliers wel degelijk na, alleen al op het punt van de decoratie.'

'Conceptueel werk maak ik niet met opzet. Ik bedenk deze sieraden niet. Ik koop spullen waar ik vroeg of laat iets mee doe. Net ben ik naar België geweest om op rommelmarkten porseleinen beeldjes te zoeken, daar kun je nog prachtige kitsch vinden. In Nederland hebben de mensen een andere smaak, daardoor vind ik hier weinig van dat soort spul. Ik vind die beeldjes vreselijk lelijk. Ik houd er helemaal niet van. Soms word ik er gewoon onpasselijk van, maar ze zeggen me wel wat, het intrigeert me. Zo'n hond die me aankijkt, dat is eeuwige trouw. Ik heb hem doorboord om er een armband van te maken. Je kan hem omdoen en het is het beeld, hij blijft je voor altijd trouw. Ja, die serie heb ik niet voor niets 'hondentrouw' genoemd'.

'Bij mijn sieraden speelt de gebruiksfunctie geen rol. Ze zijn wel gemaakt om te dragen, een ring mag dus niet in de weg zitten. Een sieraad dient volgens mij niet de sier maar de emotie. Bij zo'n hond wil ik graag het beeld omdraaien; *hem* opsmukken en een andere dimensie geven'.

'Ik ben nu bezig met iets heel nieuws, ik kocht een paar beeldjes van 'rijk' geklede poppetjes, die ik op groot formaat foto heb laten overzetten. Dat beeld wil ik weer van attributen voorzien die rechtstreeks op de foto worden aangebracht. Omdat kitsch nu in de mode is? Ik heb altijd verzamelingen van dit soort spullen om me heen gehad. Dat beïnvloed je natuurlijk. Het zit in de lucht, en je pakt het op vanuit je eigen ontwikkeling. Die honden bijvoorbeeld, die komen voor uit een gevoel van speelsheid. Ik zet ze op mijn duim, waardoor ze mij aankijken en de duimringen zijn geboren. Vijf jaar geleden zag ik ze niet staan, waarom nu wel? Door Jeff Koons? Ik kan me dat niet voorstellen, nee, ik pak de dingen uit mijn eigen verbazing, die een emotionele waarde hebben'.

'Op de academie heb ik, van Maria Blaisse, geleerd om de emotionele waarde van materiaal intact te houden. Dat zit er diep in'.

Deze schervencolliers zijn ontstaan vanuit de idee dat het materiaal, een bord, al stuk was. Maar soms gebruik ik een oud 'gaaf' bord. Dat doe ik dan met bloedend hart, maar ik zoek eerst zo lang mogelijk naar iets wat het kan vervangen. Als het niet anders kan en ik heb die scherf nodig, dan gaat het bord eraan. Het feit dat het bord oud is speelt een rol. Het oude lijkt met meer liefde gemaakt en vertelt iets over voorbije tijden'.

'Ik heb er geen kijk op wat voor publiek mijn werk bereikt. In de eerste plaats ontwerp ik de sieraden voor mezelf. Mijn werk wordt nogal verzameld, maar ik zie het weinig gedragen. Ik hoor wel dat het operapubliek mijn sieraden draagt. Dat is een uitbundig publiek dat van drama houdt'.